

## ՍԱՌՆԱՄԱՆԻՔ

Դ. ԴԵՄԻՐՃԵԱՆԻ.

Սառնոց ու ձմեռ ,

Լուռ ու խոր զիշեր...

Ծերուկ, ցուրտ հսկան սառցէ թևերով՝

Երկիրն է գրկել,

Սառցակոյու գետով՝ — ամուր շղթալով

Ջուռ ու ուր կապել.

Ջիւն ու մէզ շնչով, սառցէ համբուրով՝

Կրճքին է սեղմել

Լացն, մեծ երկիրը լանձ ու մեռած...

Մէզի խոր ծովում թալուկ շողալով

Լուսինն է մարում,

Սառած մշուշը նւագ ցոլալով

Եղեամ է դնում.

Ու ամենուրէք մահ ու գերեզման.

Ու սիրտ է միացն,

Երազող սիրտ է արթնն՝ կրճքիս տակ.

Ու ես մենակ եմ, անսահման մենակ: